

[Stauning.]

Aktier; jeg ved ikke, med hvilken Beføjelse det er sket; men det er sket.

Jeg henleder den højtærede Handelsministers Opmærksomhed paa, at der ved Landmandsbanklovens Vedtagelse baade er visse Forudsætninger med Hensyn til disse Aktiers Afhændelse og ogsaa visse Bestemmelser om, hvorledes man skal gaa frem, naar Salg endelig skal finde Sted. Da Ministeren er ny, er det maaske ikke sikkert, at han har sat sig ind i den Side af Sagen; jeg henleder derfor hans Opmærksomhed derpaa, for at han ikke skal komme i Kollision med den gældende Lovgivning.

Den højtærede Finansminister sagde om det mystiske Punkt, hvor han havde sigtet visse Lande for at „smøre“ bedre, end Danmark gjorde, at han havde ikke sigtet nogen bestemt; han havde ikke sigtet nogen for Bestikkelse. Ja, jeg ved nu ikke bedre, end „at smøre“ og „at bestikke“ er i dansk Sprogbrug det samme. Men naar den højtærede Minister intet som helst har at støtte sig til — det sagde han jo selv —, forekommer det mig ganske utilbørligt af en Finansminister at fremkomme med en saa utilstødelig Udtalelse om, at visse Lande, naar de skal købe Mønter, smører godt.

Jeg mindes, at den højtærede Finansminister i en tidligere Regeringsperiode var yderst følsom, naar der blev sagt noget fra denne Regerings Medlemmer, der angik vore internationale Forhold; og jeg husker, med hvilken pinlig Opmærksomhed den højtærede Finansminister fulgte med i Aviserne, naar der var holdt Taler, som ogsaa kom til at berøre internationale Anliggender, og hvor omhyggelig den højtærede Minister var for at optræde her i Salen og korrekte denne Regerings Medlemmer, naar de talte om Ting, som alle andre Mennekser ogsaa talte om. Dette var dog langt mindre farligt end den Utilbørlighed, det er at sigte andre Lande for at øve Bestikkelse, naar de skal modtage Mønt.

Med Hensyn til den højtærede Udenrigsministers Bemærkninger om Genève-delegationen kan jeg jo i det væsentlige henholde mig til, hvad der er sagt af det ærede Medlem Hr. P. Munch. Det forekommer mig, at den højtærede Udenrigsminister i Dag i vel høj Grad søgte at skyde Ansvaret for Delegationens Sættelse fra sig. Han kan i alt Fald ikke komme bort fra sit Medansvar for, at det var en General, der endog stod paa et 10 Mill. Kr. højere Standpunkt end Venstre i Forsvarssagen, som blev Ordfører i Kommissio-

nen angaaende Afrustningen. Det Medansvar kan den højtærede Minister ikke smøge af sig, hvor vidt og bredt han end taler om det, der ikke kommer Sagen ved.

Jeg mener fremdeles, at det var urimeligt, at den danske Delegation ikke udtalte sig ved de Forhandlinger, som fik deres særlige Karakter bl. a. ved, at der fra to andre nordiske Stater blev lagt et Ord i Vægtskaalen til Fordel for Afrustningstankens videre Gang. Selv om den højtærede Minister i Fjor, eller hvornaar det var, har holdt en Tale dernede, som dog maaske paa nogle Punkter kan omtvistet, forekommer det mig, som jeg sagde i Gaar, at det ikke kan være tilstrækkelig Begrundelse for at tie stille i Aar. Naar vi her i to Møder har skullet høre den højtærede Ministers Tale fra i Fjor, ved jeg ikke, hvorfor de i Folkeforbundet skulde have det bedre, end vi har faaet det; det havde dog været rimeligt i det mindste at lade den Tale oplæse dernede, naar Ministeren synes saa godt om den, at lade dem høre den hvert Aar, hvis den er saa fortræffelig, eller ogsaa en ny Tale, jeg kan ikke se, at det skulde skade Sagen noget.

Den højtærede Minister bebudede en anden Sættelse af Delegationen. Jeg kan ikke have noget imod, at man ogsaa overvejer det Spørgsmaal; jeg kan ikke tænke mig andet end, at det maa medføre, at slige Tilstande som dem, der har eksisteret i Aar, maa ophøre, at det ikke bliver en General, der bliver sat til Ordfører i Afrustningsspørgsmaalet, oven i Købet en General, der staar paa et dyrere Standpunkt end Venstres egen Regering.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. P. Munch i, at det var rimeligt, vi fik at vide, hvad det er, Ministeren tilsigter, hvis han tilsigter noget reelt paa dette Omraade, hvis det ikke blot er Talemaader. Det vilde være ønskeligt at faa at vide, af hvilken Karakter den Ændring i saa Fald skulde være.

Den højtærede Statsminister gjorde nogle Bemærkninger, og jeg kan med en vis Tilfredshed notere, at Forsoningen er stærkt fremadskridende, der var ingen Tvivl om den stærkt ændrede, jeg tror, det med et gammelt parlamentarisk Udtryk hedder: Stemmeføring; der var ingen, der kunde være i Tvivl om, at nu var Striden, Skænderiet, Slagsmaalet til Ende. Vel faldt der nogle knubbede Ord til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, men de efterfulgtes straks efter af elskværdige Haandklap og et i en elskværdig Tone fremsat Forslag om, at man fremdeles bør arbejde sammen i Fred. Nu er Idyllen ved at opstaa igen, indtil